

Sygn. akt II K 978/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Zaganiacz

Protokolant: Barbara Lesiak

po rozpoznaniu w dniach 30.04.2015r., 15.06.2015r.

sprawy z oskarżenia prywatnego A. G. przeciwko

M. K.

urodzonemu (...) w C., synowi T. i K. z domu S.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 4.12.2014 roku w Ś. naruszył nietykalność cielesną A. G., poprzez uderzenie jej w okolicę barku,

tj. o czyn z art. 217 § 1 kk

I. oskarżonego **M. K.** uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami procesu obciąża oskarżycielkę prywatną A. G..

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. K. zamieszkuje wraz z żoną i dwójką dzieci w jednopiętrowym budynku położonym w Ś. przy ul. (...). Mieszkanie oskarżonego znajduje się na pierwszym piętrze i sąsiaduje z mieszkaniem oskarżycielki prywatnej A. G., która zamieszkuje na parterze. Pomiędzy oskarżonym a oskarżycielką prywatną istnieje wieloletni konflikt sąsiedzki na tle korzystania z nieruchomości, relacje sąsiedzkie są napięte, obie strony posiadają zainstalowany monitoring posesji. Oskarżycielka prywatna wielokrotnie składała nieuzasadnione skargi i doniesienia do różnych instytucji i organów, odnośnie rzekomych nieprawidłowości i nadużyć dokonywanych przez oskarżonego. Z kolei na skutek zawiadomienia oskarżonego była prowadzona przed tut. Sądem przeciwko A. G. sprawa o wykroczenie z art. 98 kw (sygn. akt II W 347/13), zakończona rozstrzygnięciem uniewinniającym.

Dowody:

Częściowo zeznania oskarżycielki prywatnej – k. 19v.-20

Wyjaśnienia oskarżonego – k. 19

Zeznania S. K. – k. 21

Wywiad środowiskowy – k. 29

Akta tut. Sądu II W 347/13 (w załączeniu)

Oskarżony jest zatrudniony w firmie PHU (...) w W., jego żona jest dyrektorem oddziału banku (...) w S.. Córka oskarżonego jest uczennicą Szkoły Podstawowej nr (...) w W.. Rano oskarżony wraz z rodziną opuszczają miejsce zamieszkania ok. godz. 7.00-7.30, ponieważ zawożą córkę do szkoły na godzinę 8.00, a młodszego syna odwożą do dziadków, następnie oskarżony odwozi swoją żonę do pracy. W dniu 4 grudnia 2014 roku córka oskarżonego K. K. wraz z klasą była na wycieczce szkolnej od godz. 8.00.

Dowody:

Pismo ze SP nr (...) w W.

Wywiad środowiskowy – k. 29

Wyjaśnienia oskarżonego – k. 19

Zeznania S. K. – k. 21

W dniu 5 grudnia 2014 roku o godz. 10.47 oskarżycielka prywatna w Komisariacie Policji w Ś. złożyła zawiadomienie o naruszeniu przez oskarżonego jej nietykalności cielesnej, wskazując, że w dniu poprzednim ok. godz. 8.15 wychodząc na podwórkę, gdzie oskarżycielka się wówczas znajdowała, oskarżony miał ją potrącić całym ciałem, wskutek czego odczuwa ona dolegliwości bólowe w zakresie prawego barku. Oskarżycielka przedłożyła do protokołu zawiadomienia zaświadczenie lekarskie datowane na 5 grudnia 2014 roku, stwierdzające na podstawie badania oskarżycielki, iż zgłasza ona „ból na dotyk w zakresie całego mięśnia naramiennego prawego, bolesność i ograniczenie ruchomości całego prawego barku”.

Dowody:

Protokół przyjęcia ustnej skargi – k. 4

Wydruk z rejestru interwencji KP w Ś. – k. 35-36

Zeznania oskarżycielki prywatnej – k. 19v.-20

Zaświadczenie lekarskie – k. 5

Oskarżony M. K. nie przyznał się do popełnienia czynu będącego przedmiotem zawiadomienia o przestępstwie i w złożonych wyjaśnieniach zaprzeczył, aby zdarzenie, o jakim zawiadomiła oskarżycielka prywatna, miało miejsce. Powołał w wyjaśnieniach okoliczności związane z konfliktem sąsiedzkim z oskarżoną, w tym fakt wielokrotnego bezpodstawnego pomawiania jego rodziny o różnego rodzaju nadużycia, które były przedmiotem licznych skarg i doniesień oskarżycielki, nadto wskazał, że wspólnie z rodziną opuszcza miejsce zamieszkania ok. godziny 7.00 rano, a więc w porze wcześniejszej niż wskazana przez oskarżycielkę jako moment zaistnienia przestępstwa.

Wyjaśnienia oskarżonego – k. 19

Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie.

Dowód:

Dane o karalności – k. 14

Nadto Sąd zważył:

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd w niniejszej sprawie nie dały podstawy do przypisania oskarżonemu M. K. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego mu przestępstwa. Zmierając do ustalenia okoliczności faktycznych

sprawy Sąd poddał analizie sprzeczne relacje obu stron procesu, a także zeznania zawnioskowanych przez nie dwojga świadków.

Zeznając w toku rozprawy oskarżycielka prywatna podtrzymała i doprecyzowała swoją relację o okolicznościach zdarzenia zawartą w policyjnym protokole przyjęcia od niej ustnej skargi. Oskarżycielka zatem w toku procesu konsekwentnie zarzucała, że w dniu 4 grudnia 2014 roku ok. godz. 8.10-8.20 stojąc na podwórku wspólnej posesji została potrącona przez oskarżonego, który wyszedł z budynku i uderzona jego ciałem w bark. Na poparcie swoich twierdzeń oskarżycielka przedstawiła zaświadczenie lekarskie datowane na 5 grudnia 2014 roku, a więc sporządzone następnego dnia po rzekomym naruszeniu jej nietykalności. Z treści tego dokumentu wynika jedynie, że lekarz, do którego udała się oskarżycielka badaniem fizykalnym stwierdził, iż zgłasza ona dolegliwości bólowe w zakresie prawego barku. Sąd zwrócił uwagę, iż charakter tych dolegliwości jest tego rodzaju, iż ich zakres i faktyczne występowanie są praktycznie niemożliwe do zweryfikowania, nie są to obrażenia widoczne gołym okiem lub mogące zostać potwierdzone przy pomocy badań diagnostycznych i mogą być z łatwością przedmiotem manipulacji ze strony pokrzywdzonego – począwszy od samego faktu ich spowodowania, po okoliczności w jakich mogło to nastąpić. Z powyższego względu przedłożony przez oskarżycielkę dokument może zdaniem Sądu stanowić wyłącznie dowód tego, że udała się ona do lekarza i zgłaszała mu opisane dolegliwości. Nawet zaś jeśli przyjąć, że faktycznie odczuwała ona w zakresie barku ból, to okoliczności doznania urazu musiałyby zostać potwierdzone innymi dowodami. Zdaniem Sądu takich przekonujących i jednoznacznych dowodów, które pozwoliłyby zakwestionować linię obrony oskarżonego, oskarżycielka prywatna w niniejszej sprawie nie przedstawiła.

Oskarżycielka powoływała się również na to, że bezpośrednio po zdarzeniu zrelacjonowała jego przebieg swojemu konkubentowi Z. B. i wniosła o przesłuchanie go w charakterze świadka. Wymieniony wprawdzie potwierdził odbycie takiej rozmowy, jednak z jego zeznań wynika, że miała ona mieć miejsce dopiero w godzinach popołudniowych, choć miał być obecny w mieszkaniu rano, kiedy doszło do zdarzenia. Świadek wskazywał, że z wypowiedzi oskarżycielki miało wynikać, iż została ona przez oskarżonego uderzona drzwiami wejściowymi do budynku. Cytowane zeznania pozostają w sprzeczności z relacją samej oskarżycielki, która stanowczo twierdziła, że do potrącenia jej i uderzenia w bark przez oskarżonego miało dojść na podwórku posesji, w odległości 1-1,5 m od wejścia. Oskarżycielka utrzymywała również, że została uderzona ciałem oskarżonego, nie zaś drzwiami.

Oskarżony w składanych wyjaśnieniach zaprzeczał, aby zdarzenie, o którym zawiadomiła oskarżycielka i które było przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, w ogóle miało miejsce. Oskarżony wskazywał, że codziennie odwozi rano żonę do pracy, starszą córkę do szkoły na godzinę 8.00, wobec czego cała rodzina opuszcza miejsce zamieszkania po godz. 7.00. Jego wyjaśnienia w omawianym zakresie zostały potwierdzone nie tylko zeznaniami jego żony S. K., ale też zaświadczeniem wystawionym przez wychowawczynię klasy, do której w Szkole Podstawowej nr (...) w W. uczęszcza córka oskarżonego K. K., a z którego wynika, że w dniu wskazanym jako data zdarzenia (4 grudnia 2014 roku) dziewczynka brała udział w wycieczce szkolnej i stawiała się w szkole na godz. 8.00.

Obie strony zgodnie przyznawały istnienie pomiędzy nimi konfliktu sąsiedzkiego. Oskarżony tej okoliczności przypisywał złożenie przez oskarżycielkę zawiadomienia o przestępstwie, które nie miało miejsca, zaś z kolei oskarżycielka upatrywała motywów zachowania oskarżonego w tym, że postępowanie w sprawie o wykroczenie z art. 98 kw prowadzone na skutek jego doniesienia zakończyło się uniewinnieniem oskarżycielki. Zdaniem Sądu istniejący pomiędzy stronami zadawniony spór rzutuje na ich postawy procesowe, co znalazło wyraz min. w braku woli pojednania się stron. Powyższe okoliczności nakazywały również ostrożną ocenę wiarygodności relacji stron i rodziły konieczność weryfikowania ich wypowiedzi w kontekście innych źródeł dowodowych. Tak dokonana ocena materiału dowodowego niniejszej sprawy doprowadziła Sąd do wniosku, że twierdzenia oskarżonego co do czasu, w jakim opuszczał miejsce zamieszkania w inkryminowanym dniu, znalazły potwierdzenie nie tylko w zeznaniach świadka, ale i w dokumencie wystawionym przez szkołę, do której uczęszcza jego córka, co nadaje treści tego zaświadczenia walor obiektywizmu i uwiarygodnia wyjaśnienia oskarżonego w omawianym zakresie. Natomiast zeznania oskarżycielki prywatnej okazały się w zakresie podstawowych okoliczności zdarzenia nie tylko sprzeczne z linią obrony oskarżonego, ale i niespójne z relacją powołanego przez nią świadka. Jak już Sąd wyżej wywodził, fakt doznania przez oskarżycielkę urazu barku w podawanych przez nią okolicznościach jest niemożliwy

do zweryfikowania. Okoliczności jego doznania relacjonowane przez oskarżycielkę są niespójne z relacją powołanego przez nią świadka, a oskarżony tym okolicznościom stanowczo zaprzeczał.

Reasumując powyższe rozważania należy stwierdzić, że wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu przestępstwa budzą wątpliwości, których nie dało się usunąć w drodze dalszych czynności dowodowych. W tego rodzaju układzie procesowym zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 kpk należało te wątpliwości zinterpretować na korzyść oskarżonego, czego konsekwencją w okolicznościach niniejszej sprawy musiało być orzeczenie uniewinniające oskarżonego.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w pkt. II wyroku znajduje podstawę prawną w treści art. 632 pkt. 1 kpk.